

Ioana Voicilă Dobre

SECVENȚE ÎN ALB ȘI NEGRU

Poezii

SEMĂNĂTORUL

Editura online - februarie 2011

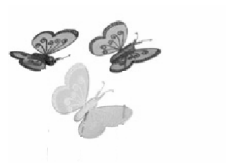
© Toate drepturile sunt rezervate autoarei ***Ioana Voicilă Dobre***

Copertă: Niculina Vizireanu

Dedicată fiilor mei, Valentin, Ciprian și Adrian

Colecția „Cărți și gânduri în dar”

Stropi de dragoste bălaie

Trec prin parc de dimineață și soarelui iar zâmbesc
Și-n 7acest miraj de viață, nu pot să nu zăbovesc!
Liliacul dă în floare și-un castan se pregătește
Pentru-a florilor ninsoare. Pasul nici că se grăbește!

După ploaia din așun, toate strălucesc acum!
O ciupercă, albă toată, printre fire verzi înnoată.
Prin mirosul de rășină, printre crengile de pin,
Veverițe se strecoară ușurele ca un fulg!

Pădăria și-a deschis iar bănuțul său aprins!
Vrăbiuțe gureșe ciugulesc un arbore.
Mierla cântă a-nviere și a „bună revedere”,
Și sticletele pe-o creangă jură că i-a picat dragă!

Stropi de rouă și de ploaie, stropi de dragoste bălaie
Hrănesc firele de iarbă și pe flori s-au prins în salbă.
Raze noi de dimineață se așează pe verdeață
Și-o înalță voinicește-n ochii celui ce iubește.

Nu ai trăit

Nu ai trăit, de n-ai simțit
cum floarea de cais îmbată în primăvară
orice fată

și nici de n-ai stors vinul niciodată!

Nu ai trăit, de n-ai simțit
în cântecul păsărilor,
o muzică a stelelor

și nici inimă n-ai avut,
prin crâng, de nu te-ai abătut!

Nu ai trăit, de n-ai simțit
mirosul frunzei jeluite-n bățatură
și nici de n-ai adulmecat
mireasma primăverii-n arătură!

Nu ai trăit, de n-ai simțit
aroma sfintelor gutui îmbălsămând în iarnă,
casa și nici de nu te-ai odihnit
în fân, la coasă!

Crinul, floarea sufletului meu

Prin piața lumii tumultoasă,
În costum de floare-aleasă
Zâmbesc oricui, fără de teamă
Jubilând, de bună seamă!

E-un carnaval, cu flori și îngeri,
Cu măști hidoase, desuete,
În care, inimă mai sângeri
De se aruncă-n flori cu pietre!

Și cum se-ntâmplă-ades în viață,
Când după inima-i trăiește:
O floare, va rămâne-n piață,
Femeia mândră ce iubește!

Poetului la moartea sa

Lui Adrian Păunescu

„Zăpezile postume,, au început să cadă
Și lumea, adevărul a început să-l vadă.
Cum la nevreime iarna în vară azi începe
La fel plecarea ta, eu nu o pot pricepe.

În vene îmi îngheață cuvântul de iubire
Cum te-am iubit în viață, poete, în neștire!
Cum m-am rugat la stele, mereu să lumineze
Suișul vieții tale, mereu pe metereze.

Sărac și fără vlagă mă lași acum, o pradă,
Să duc lămpașul tău în lumea de paradă.
„Biet lampagiu,, se duse într-o audiență
La însuși Dumnezeu, să ceară-acum clemență.
(pentru poporul său).

Să stăm în rugăciune și să luăm aminte
Că viața-i trecătoare și trece prin morminte!
Să nu uiți niciodată, popor instrăinat
Cum, către Dumnezeu, poetul te-a-nălțat!

Grădinare, unde ești?

E o arșiță cumplită.
Grădinare unde ești,
să-mi uzi dragostea-nflorită
și să țesem vii povești?

Doamne,
dă un strop de ploaie
și trimite-mi grădinarul,
care toată ziua cântă,
să ridice stăvilarul!

Să-mi ude la rădăcină,
trandafirul meu curat!
Floarea dragostei-lumină
să-mi respire ne-ncetat!

Inimă de diamant

Inimă de diamant, apărută din neant
plină ești de strălucire! Inimă, îmi ești iubire!

Inimă de diamant, rană dulce din neant,
plină ești de bunătate! Inimă, îmi ești dreptate!

Inimă de diamant, în arome de Levant
fie-ți cântecele line, revărsate peste mine!

Așteptarea

Se-ntunecă zarea toamnei târzii
Și-aleargă ploaia pe-alei, după frunze.
La masă eu scriu și-i dedic poezii
Și toamnei și ploii, iubitele-mi muzel!

Îmi iau mai apoi pelerina și plec
Prin vaietul ploii și-n ropot, târziu.
Undeva, într-o gară vin să-te-aștept,
Liman și speranță, iubire să-ți fiu!

Fericită-s! Mă scald în aer curat
Și-mi vine să zburd prin stropii reci!
Mă prind însă de brațul, ce mi l-ai dat
Și-alunec cu tine pe albe poteci.

Privește, căminul ne-așteaptă!
Intrăm zgribuliți și grăbiți amândoi,
Privind cu regret de pe-o treaptă
La pomii grădinii rămași triști și goi.

Un ceai aromat ne-ncălzește acum
Și ochii se caută privind duios
La omul acesta, venit de la drum,
Un tandru și bun Făt-Frumos.

O casă pentru iubirea mea

Eu te-am trăit iubire frumoasă,
Ți-am dat copii și ți-am făcut casă.
Eu te-am trăit cu toată puterea!
Cu tine-mpărțeam liniștită, averea.

Eu ți-am trăit chiar și plecarea
Și nu ți-am plâns pierdută, zarea.
Te-am așteptat iubire frumoasă,
Doar cu merinde rostuite pe masă!

Și iată că-mi vii, în chip frumos
Cu părul negru de abanos
Cu ochii verzi și privirea senină
În care timpul a pus iar lumină.

Și te primesc iubire frumoasă!
Te invit iar la mine acasă
Pentru că știu că tu încapi toată
În inima mea, o casă curată!

Cenușăreasa

Eu sunt cenușăreasa cea trudită.
O zână m-a văzut, m-a ajutat
Și-acum, în rochia de bal, gătită
Mă-nființez cuminte la palat.

În jur sunt prinți sunt și prințese
Ce se-nvârtesc în cercuri mari de viață.
În pieptul meu o vrajă parcă țese
Iubirea pentru cel ce-l am în față.

Dintr-o privire, el îmi cere mâna
Și eu mă văd alunecând ușor
Spre cel pe care-l vreau pe totdeauna
Și pentru care simt teribil dor.

Plutim, dansând pe roze, prima dată!
Cuvintele vrăjite ne-mpresoară.
Îl simt cum ochii-mi verzi îmi cată
Și sufletul începe să mă doară.

Alerg să mă ascund de el pe dată
Într-un poem de dragoste târzie.
Cuminte, iubitoare și retrasă
Cu-al meu pantof îl mai aștept să vie!

Zburător

Furtuni mi se zbat în piept,
ființa întreagă mă doare
și ochii-mi sunt triști de nesomn...

Mă biciuie doruri amare!

Și ploaia mă ceartă
din zori.

Cu lacrimi de-aloe te plâng!

Mă-ncearcă iubirea din sori,
mă arde în creier un gând...

Aș vrea să mă prind,
de zăbrele

să-mi rup colivia de fier!

Alergi prin venele mele...

Iubitule, stelele-mi pier!

În flacări mai aprige
ard!

Sub ochii tăi grei mă topesc

și la picioare îți cad.

Adio! Te vreau! Te iubesc!

Ascunde-mă!

Ascunde-mă-n, sufletul tău,
să nu mă atingă nimic!
Fii bun,
alungă ce-i rău
și-ajută-mă, să mă ridic!
Ascunde și sfântă-amintirea
la care mă-nchin zi de zi
căci scumpă îmi este iubirea de tine
și de a trăi!
Ascunde-mă-n, sufletul tău,
să nu mă atingă nimic!
Fii bun,
alungă ce-i rău
și-ajută-mă, să mă ridic!

Zădărnicie

O floare crescută-n deșert,
o floare pierdută
rămâne!
Nu-s inimi,
nici mâini s-o mângâie,
nici ochi să-i aline suspine.
Iubire, pe veci spulberată
în grădini să-nflorești
altă dată!

Autumnală

În poiana toamnei noastre,
oază de lumină și de gând curat,
Cuvintele sunt păsările cerului măiastre.
Pe crengi,
cu grijă, tu le-ai așezat!
Aici și merele sunt mai gustoase
și perele, azi, setea-mi potolesc!
Din viile-aromate și mănoase,
Sufletu-mi bucur cu un vin domnesc.

Nu mai știu...

Câte clipe fericite
am strivit sub pașii mei
le vei fi simțit iubite,
dulci dureri pe lungi alei!
Mă-ntrebai
dacă mai vin
ca să ne plimbăm de mână,
seara
când adoarme satul,
drum să facem la fântână
ca să depănăm povești
din vremi imemoriale
dar nu știu
dacă mai este
pe sub stele, astă cale...

A fost odată un Om

Tu vezi acum, poetul ne-a iubit.
În fiecare vers stă mărturie,
inima lui, care avea să fie
proiecție a noastră-n infinit.
Și simți din nou cum iremediabil
și de neconsolat rămâne hăul.
Pe umăr stau reproșuri mari cât tăul
că nu ai fost măcar, un pic amabil.
Și-a fost un Om atât de mare-n toate
de nu-l încape o eternitate!

Seara îngerilor

Trece-mi prin păr, mâna dragostei tale
și spune-mi o șoaptă
când fulgeră-n zare!
Afară
sunt demoni.
Eu, înger să-ți fiu,
acum,
cât e toamnă
și nu-i prea târziu!
Afară-întuneric
și vuiet turbat.
În casă,
un înger, aripa ți-a dat!

Poezie, dulce must

Curge mustu-acum din vie,
dulce ca o poezie!
Foşnesc
şoapte de iubire
în neştire, în neştire!
O lumină sângerie,
caldă ca o poezie
se aşterne lin pe drum.
Şi se-aştern
în blânde seri,
tot cu fete şi feciori
mândre, tandre şezători.
Curge mustu-acum din vie,
dulce ca o poezie!
Foşnesc
şoapte de iubire
în neştire, în neştire!

Dorinţă

Ochii mei
vor să te vadă,
legănându-ţi clipele
şi iubirea-mi diafană
să-ţi mângâie
pleoapele.
Să fiu eu,
floarea din floare
care dis-de-diminează
îţi picură
stropi de rouă
peste însetata-ţi viaţă!

Noapte de sânzienne

Ce mi-ai adormit voinice,
la umbra paltinilor, în ținutul ielelor,
locul sânzienelor?
Zână, zână nu-mi fă rău!
Mie-mi place dansul tău!
Ochișorii-ți de turcoaz mă vor scoate
din necaz!
Învoiește-te,
de-ai vrea Zâna mea,
frumoasa mea
să stau în privirea ta ca să-ți pot cânta doinal!

Craiul nopții

Dorul, craiul nopții mele
îmi aprinde tainic stele.
Într-un ochi de peruzea
mi-nflorește dragostea
și-ntr-o rază de lumină,
luna galeșă mi-anină
visele care așteaptă
mângâierea înțeleaptă.
Dorul, craiul nopții mele
bântuie printre perdele
și prin falduri de mătase
doar parfum de crin rămase.

Crăciunul

Azi
am inima de pluș
asemeni ursulețului
din vitrine.
Azi, să fac tumbe
și să cânt din senin,
îmi vine!
Copilul privește uimit
cum mă înfășor în beteală.
Inima de pluș
rămâne
cel mai frumos dar
de sub brăduțul său.

Un om onest

Întocmai cum râdeam
odată
am râs și azi privindu-te,
oglindea mea cu ochii verzi,
am râs,
recunoscându-te!
Și ești tot tu, un om onest
și sunt tot eu, fata voioasă.
Trecut-am azi același test
și m-ai găsit, din nou,
frumoasă!

Dorințe magice

Azi sunt mândră Crăciuniță,
Mi-am pus roșie rochiță!
Cu desaga încărcată
Stau cuminte lângă vatră!

Vino, pe genunchii mei!
Port cu mine tot ce vrei!
Meriți tot ce e mai bun!
Mi-a spus mie, Moș Crăciun!

Am adus în piept, iubire
Și în ochi numai sclipire
De noroc și bucurie,
Ani să-ți bucuri și o mie!

Am în mâini doar mângâiere!
În glas am lapte și miere!
Ți le dau cu bunățate.
Tu, primește-le pe toate!

Port în suflet dezmierdări,
Și pe buze, sărutări.
Noaptea magică ne fie
Pentru suflet, armonie!

O iubire spulberată

O floare
de păpădie
s-a trezit de dimineață
când voios soarele-adie,
mângâindu-o
pe viață.
Și pe câmpul înverzit,
multă vreme-a strălucit,
dorindu-și mereu să stea
numai
în lumina sa!
Dar, pe cer s-au adunat
norii care-au speriat
bănuțul ei aurit.
Chiar și vântul a venit
din senin,
fără de veste
și-a făcut-o de poveste,
spulberând-o-n patru zări,
peste alte șapte mări.
Pufuleț de păpădie,
tu ce zbori
din loc în loc,
cine soarta să ți-o știe
și cine-i al tău noroc?
Cine te va prinde
oare
să te-ascundă-n al lui sân?
O fi un om bun
sau poate,
unul rău, chiar și hapsân?

Cererea de veșnicie

Lui Adrian Păunescu

Nu mai știu de câte ori
Serile m-am sinucis
Și în somnul de-o secundă,
Tu îmi apăreai în vis!

„Miile de morți,, din viață
Mult mai viguros mă fac
Și renașterile toate
Vreau cu moartea să le-mpac!

Am s-o convertesc în stele
Și-am s-o luminez fictiv!
Cu renașterile mele
Am s-o-nving, definitiv!

Eu la Timp, audiență
Am cerut dar ea nu știe
C-a semnat patronul vieții
„Cererea de veșnicie,,!

Nebunul

Timpul
calcă în copite,
toate câte-i ies
în cale.
Ține drumul înainte,
opintindu-l
din zăbale!
Înșeuat și înhămat,
calul ăsta nărăvaș
pe unde nici n-ai visat
mi te poartă
mintenaș!
Adunând, în goana sa
clipele de fericire,
ajungi
una cu pământul
care te-a creat,
iubire!

Zilele-poeme

Suntem normali
adică,
formidabili!
Sub ochii tăi,
o lume nouă crește.
Sub mâna ta,
un mugure-nflorește.
Suntem normali
adică,
formidabili!
Într-un sărut
ființa mea se prinde
de inimă
și iute ți-o aprinde!
Suntem normali
adică,
formidabili!
O mângâiere
te prelinge-n vene,
Balsam
să-mi curgă-n în zilele-poeme.

Tablou de toamnă

S-s stârnit afară
vântul
și am căutat
cuvântul
printre ramuri
scrijelite
și frunze
îngălbenite.
S-a stârnit apoi
o ploaie,
păsările alungând
din copacul ce se-ndoaie
de tristețe la pământ.
Printre picurii
de ploaie,
care repezi se abat
toamna-mi pare-o ghionoaie
alungată din palat.
Răzvrătită
și geloasă
tună,
fulgeră de zor
pe o soră luminoasă
care doarme, somn ușor!

Copacul

Copacul,
fără un cuvânt,
cu ramurile duse-n vânt
veghea în zori
ferestra mea
dar nicio frunză nu avea!
Și în tristețea lui solemnă
vedeam statura-aceea demnă
a celui ce,
de vânt bătut,
s-a dăruit fără-un cuvânt!
Și drept,
așa cum eu îl știu,
în fața timpului pustiu
ce-n toamnă totul i-a luat,
îl simt puternic, brav bărbat!
Nu plânge
doar se leagănă
și dorul și-l târagănă,
chemând la el,
podoaba-i iară
să-l împresoare-n
primăvară.
Și-n ochiul de fereastră-albastră,
oglinda
de la casa noastră
deși e gol,
neputincios
e vede verde, Făt-Frumos.

Poem de iarnă

Implor
ninsorea
și iubirea,
cerului
ce parcă a uitat,
să-și cearnă-n lume
strălucirea
înaltului,
mereu
mai depărtat!
În drum
spre soare,
ard ca o lumină
și-n raza lunii
mă găsesc
arzând,
îngemănând
dorul cu neodihna
din
căutările-mi
pe-acest pământ.

Regina

În colțul de lună
 îvit
 la fereastră
 pe a lirei strună,
iubirea măiastră
se leagănă veselă,
 aripi
 fluturând,
 cu suflet, vioară
în noapte cântând.
În jur, mii de stele
 șes
drum de mătase.
Iubirea-ntre ele,
 regină rămase!
 Coboară
 în suflet
și-i toată un zâmbet,
 colindă
 albită de dor,
purtată de dulce fior.

Flori de gheață

Iubirea mea,
nu sta afară-n ger!
În inimă,
un loc ți-am pregătit!
Și, chiar dacă
te simți stingher,
la mine-n suflet, bine ai venit!
Aici, la mine
parcă-i un cuptor!
Mă arde-n piept și asta tu o știi...
Mă perpelesc demult,
de dor
dar n-am un cuib,
să te pot împlini...
Și, de atâta așteptat,
un cuib, ce i-am promis,
iubirea mea s-a transformat,
în flori de gheață și în vis.
Fereastra o păzesc,
noapte și zi
să nu le-atingă cineva.
nici eu nu îndrăznesc,
să le mângâi,
să le topesc
cu rasuflarea mea!
Speranță,
chin și bucurie,
în miez de iarnă vă petrec.
Din visul făurit cu tine,
în florile de gheață simt cum trec.
Vom fi o lacrimă, la primăvară!
Ne vom preface-n ghiociei
și, Soarele, întâia oară, se va-nclina sublim la ei.

Sunt

Sunt un om
crud
și crudă mi-e
trăirea
și crudă-n veci, iubirea!
Lăsat-am ieri
în fluturare
o mână caldă-n depărtare
călcându-mi
inima-n picioare!
Îmi striga:
stai și nu pleca!
Dar eu
striveam
sub talpa mea
a mia oară...
inima.
Îmi strigă astăzi că o doare.
N-o crede
drumul plin de sare
ce duce astrul
la culcare!

Ghiocelul vestitor

Ghiocel
alb și plăpând
vii cu primăvara-n gând,
cu iubirea în petale
și cu soarele
pe vale!
Iar din ochii
primăverii
înverziți în faptul serii,
dintr-un bulb
miraculos
răsari ghiocel voios!
Curajos
de când te știi,
alungi iarna în pustiu
și păstrezi din haina sa,
albul
în petala ta!

Reflecții

Privesc la voi,
simple cruci
și totuși,
atât de diferite!
Crucea de marmură
înconjurată cu garduleț de fier,
crucea de lemn,
neîngrădită...
La cimitir, ca și-n viață:
avuția
îngrădită
de conveniențe,
simplitatea, frumusețea,
libere
ca pasărea...
La cimitir odihnește,
și-n viață
trudește!
Toate acestea-s
pe același pământ
și sub același soare...
Mă rog,
iarna să străbat,
primăverii să-i zâmbesc
și verii îmbujorate
adevărul
să-i păzesc!

Portret cu orhidee

Astăzi,
sub vechiul castan
de pe culmea de deal ruginit
îți scriu
și privesc spre zenit
și un cer de cuvinte-ți trimit,
din gândul
ce-mi este robit.
Trimit vraja viselor mele,
limpede râu să-ți suspine.
Tu, caută
și vino spre mine,
să faci visul nostru-implinit!
Astăzi,
sub vechiul castan,
schițez un portret de femeie,
alături de-o floare,
blând ideal
și-n gând, floarea mea,
orhidee.

Vis de-o noapte

M-a surprins în noapte,
luna
lunecând
spre poarta ta.
Îmi făcea cu-n ochi,
nebuna
și spre tine
mă-ndemna!
Îmi spunea, dintr-o privire
(și-nclinată sunt
s-o cred),
că m-așteaptă-a ta iubire.
Timp, nu este
să mai pierd!
Și ascunsă-n pelerină,
de priviri mai indiscrete,
spre iubirea ta divină
vin,
purtând luna în plete!
Mă ascund la pieptul tău,
viu popas și dor aprins
să mă legeni dragul meu,
vis de-o noapte,
tandru vis!

Credință

Toate trec pe lumea asta,
durerea, gândul și năpasta!
Și toate trec și iar revin.
 Timpul presează,
 ca un spin!
Și toate trec cu-alaiul lor.
Mie de Tine-mi este dor!
Și toate trec, când nu gândești
și nu știu de mă mai iubești!
 Și toate trec,
 fără să vrei
și de privești în ochii mei,
 acolo, totul e la fel.
Acolo, o să-l vezi pe EL!

De m-ai fi iubit...

De m-ai fi iubit,
Din prima clipă-aș fi știut!
Privirile mi le-ai fi înflorit!
 Ca soarele, în răsărit,
 în ochii tăi
 aș fi crescut
 și-o lume aș fi cucerit!
Ți-aș fi adus-o toată-n dar
 în cel mai fin mărgăritar.
De m-ai fi iubit... De m-ai fi iubit!

Acrobație

Am clădit un vis,
drum
suspendat
și merg pe el,
pe vârfuri, temătoare
și sufletu-mi de vajnic acrobat
simte arsura căii
roditoare.
Acolo-ntre culori,
de curcubeu
cu mâinile
în echilibru,
crucea mi-o veghez
mereu,
puternică,
asemeni unui tigru.

Dorințe legitime

După atâta vreme,
de lupte și de zbucium
mi-e dor, să mai aud
un glas tainic
de bucium.
De pe un deal să cheme,
fința mea retrasă ,
spre culme s-o îndemne,
câci viața e frumoasă!
Și liniște să-i dea
un cântec muntenesc,
cum șoapta gurii tale,
când spune
„te iubesc!,,

Buldozerul

Te-am ținut departe
moarte,
doar cu inima-mi
aprinsă!
Am ars
ochiuri de pădure,
tânără și necuprinsă.
Te-am ținut
departe,
hâdo
tot cu râsul tău isteric!
Te-auzeam
dar te-am sfidat.
Doar te-am priceput
himeric.
N-am crezut
că poți, să vii,
(când eram mai fericită)
cu-n buldozer de iubire
de mă simt acum
strivită!!!

Nu, nu ești singur!

Nimeni nu e singur pe pământ- Cineva în grija LUI îl are...A.P.

Soarele de jăratec
se stinge
sub pătura nopții
iar fumul înăbușirii
zămislește
amintiri întunecate.
Din lacrima lor,
tristețe și dor
se revarsă
în sufletul tău
îndrăgostit de răsărit.
Și-n golul ce urcă în ființă
domol,
tu lasă, să intre apoi,
dorul meu!
Și noaptea
cu vise,
de mine trimise,
să-ți fie allean
când ți-e greu!
S-aștepți dimineața
cu raza-i gingașă,
obrazul clătind la izvor!
Să-ți bucuri auzul
de-ți cântă
cocoșii
și pasul
te poarte prin viață ușor!

Timpul-cioplitor

Trece
timpul-cioplitor
când iute,
când răbdător.
Tu trăiește-ți,
ritmul tău!
De nimic nu-ți pară rău!
Tineretea
dacă-ai vrea
ai păstra-n
inima ta,
ce pare
că s-a-mpietrit!
Dar și piatra-i din iubit!
Tot,
de Dumnezeu,
lăsată,
tot un foc e și în piatră!

Amintiri din viitor

Pe drum
viitorul m-a primit
în brațele sale.
Bucuria întâlnirii
în florea
pretutindeni
nuferii.
Poveștile tale
cu iz de mânăstire
linișteau
bătăile inimii.
A urmat
sărutul pecete,
dulce izvor,
aprigă sete.
Însuși Dumnezeu
ne-a mângâiat
creștetul
a mulțumire.

Mărturisire

Ce drag îmi este chipul tău,
 șuvița
 ce-ți cade pe frunte
și ochii tăi ce caută mereu,
alți ochi strălucitori de ciute!
 Gurița ta,
 nesățios privesc
 și rodiile-i le-aș mușca.
La pieptul tău m-aș încălzi
 și lin izvor
 mi-ar susura!
Dând tonul dragostei
 profunde,
pe valuri de amor plutind
ne-am preschimba voios în unde
 și-apoi ne-am regăsi,
 iubind.

Cum m-ai iubi?

Cum m-ai iubi?
Cu sufletul,
mi-ar fi de-ajuns, să știi!
Tu, palmele ți le-ai bătut,
întâi când m-ai văzut
de parcă-n ele,
ai fi prins,
întreg
al meu cuprins.
Ochi blânzi și scânteieri, divine
țintit-ai către mine!
Ce bucurie-n
firea lor
și câtă dragoste și dor!
Și, m-ai iubit, atât de tare,
în prima ta îmbrățișare!
Și, te-am iubit, atât de mult
în primul meu sărut!
Cum m-ai iubi?
Cu sufletul,
mi-ar fi de-ajuns, să știi!

Taină sfântă a iubirii

Taina ta, taina mea,
taina vieții
au cântat-o-n versul lor
poezii
înălțând-o-n apogeu,
asceții.
DAR din cer, viu păstrată,
taina cea minunată
va-nflori vesel
pământul
încă-odată și-încă-odată...

Doamne,

Nu mi-ai spus
cât să urc
când ai pus în mine, zborul
și nici câte râuri voi naște,
când mi-ai dăruit lacrima!
Darurile tale
mi-au împletit
drum
spre mine.
Liniștea sufletului,
TU mi-ai dat-o odată cu ele!

Neprevăzutul

Erai atât de al meu încât,
nimic
nu mi te-ar fi putut răpi!
Ar fi fost ca și cum
mi s-ar fi tăiat
o mână!
Erai atât de al meu încât
nimeni
nu-mi putea scoate
ochiul pereche,
tăia piciorul drept sau tăia
o ureche!
Și totuși
nimicul,
un nimeni, timp nebun
mi te-a smuls
din piept
căci te ascunsesem în inimă!

Puterea trandafirului

Cu singura-mi torță
am venit să te însoțesc
în lumină.
În urmă, grotă,
îndelung pregătită pentru tine
a explodat de furie!
La gura ei,
un boboc de trandafir
ți-a tăiat calea și tu
l-ai cules
într-un gest
atât de evlavios
încât m-am topit odată cu torța!

Întâmplare simplă

Tot vorbind mereu
de stele
m-am surpins,
gândind
la steaua mea.
O vedeam acolo,
între ele
și prin tine,
parcă strălucea!
Tot vorbind
de mare și de lună
ne-am scâldat în vise
amândoi.
Ne-am trezit
cu dragostea, stăpână.
Cerul însuși
cântă pentru noi!

Călătorul

Mi-ar fi plăcut,
să fi rămas cu mine
și timpul
să fi stat în loc
dar tu călătorești mereu,
iubite,
în căutare de noroc!
Mi-ar fi plăcut,
să-ntâmpin primăvara,
la pieptul tău privind semet
dar te-ai pierdut
iubitule, în iarnă
și asta, niciodată, n-o să-ți iert!

Orbul

Mă rătăcește ziua,
mă rătăcește
noaptea
și drumul către mine
îl caut
ne-ncetat.
Mă rătăcește ziua,
aștept, să îmi dai
dreapta,
să te așez de-a stânga
cu darul
ce mi-ai dat

Bucuria fiecărei pâini

M-am oprit
la umbra celui mai bătrân plop
care mi-a ieșit în cale
și-am îmbrățișat cu privirea,
câmpia...

Adunam imortele
de pe marginea drumului
și-auzeam cum balotiera
mai lucra încă,
în miezul zilei de sâmbătă.

Mă mângâie gândul
că satul meu din bărăgan
a rămas credincios bucuriei secerișului,
bucurie a fiecărei pâini...

Roata timpului

Numai
ceasul e de vină!
De când a coborât din perete
și a ieșit din cerc
însăilându-se
pe ecranul telefonului mobil,
toate firele vieții
s-au încurcat
în limbile-i înveninate
de Timp.

Secvențe în alb și negru

De Anul Nou
steluță cu steluță,
cerul s-a culcat voios
sub pașii mei
chemându-mă să plutesc
în lumea mirifică
a zăpezii albe, roșietice, viorii...
Curcubeul iernii se scurge acum
în pământul tot mai negru
purtând urmele pașilor
ca o garanție
a viitorului.

Celebritate

Din mare-n mare
mister,
pictoru-a ieșit pe cer
să picteze luncile
dar și iasomiile, păpădia, liliacul
și nuferi să pună-n lacul
unde a plouat
azi-noapte
tot cu lacrimi și cu șoapte.
Decorează, zugrăvește
și mângâie în culori,
tot ce-i viu și tot ce crește
chiar și norii, uneori.

Devenire

Am fost floare de măr,
într-o copilărie
frumoasă,
prințesa cu rochia roz.
Visam,
să devin un măr de aur.
Lumea-și vedea încă de ale sale
când
sămânța mărului a încolțit
miraculos.
Și, cum Dumnezeu
ne împlinește
mereu visele,
azi mă regăsesc întreit.
Pe cea mai tânără
ramură,
o floare nouă
cântă soarelui de „ziua bună!„.

Lumini și umbre

Într-o mare de iubire
s-au ascuns
cuvintele.
Strălucesc în valuri,
șoapte,
luna-și spală pletele.
Sar delfini în joc himeric
din adâncuri,
vești suind
și-n sinusoida asta,
eu renasc mereu,
murind.

Zbor

În preajma lui
simt că prind aripi!
Cuvintele,
un cântec îmi devin!
În preajma lui mă simt
femeie,
iubită cum n-am fost
nicicând!
Și-n clipa când mă ia de mână,
cu drag privirea-mi
căutând
mă simt, pe viață mai stăpână
și mai bogată eu mă simt!
În preajma lui simt
că prind aripi
Și-n zboru-acesta râd și plâng.

Joc de iarnă

Repetai într-una că suntem „nebuni”,
În jur,
zăpada neobișnuit de albă,
te contrazicea.
În trei zile, focul nostru a topit iarna.
„Suntem nebuni”, nebuni, spuneai!
Nu, iubitele suntem liberi!

Îngerul păzitor

Sunt un vultur
rotindu-se
deasupra munților
iar teama
fuge-n trecut,
speriată!
Alături,
zâmbești enigmatic
ascunzând scara sub aripă.
Rămâi, cu mine,
pasăre rară
și nu voi mai privi
niciodată în abis
ci numai
cerul,
casa mea și a ta!

Ospete

Alege,
din bunurile mele,
dobândite
după
amar de vreme!
Alege,
bătrânule mag!
Uite
un colț de inimă!
E tot ce mi-a rămas,
omenind călătorii...
Ia-l tu!
Mai am și bucuria cântării.
Ți-o închin ție!
Păsările sufletului meu
să te desfete...

Aud cum vine dragostea

Aud,
cum crește visul din zâmbetul tău
asemeni unei flori răsărind în soare
și pe aripa lui unduitoare
îmi culc, în liniște,
obrazul, eu...

Aud
cum doarme marea în ochii tăi
și zbuciumul ți-l simt dincolo de culoare.
În ei mă văd o nimfă ce pe zei
îi lasă mereu muți,
în adorare.
Și simt,
crescând în inima-ți, speranța
așa cum orizontu-n răsărit
face să crească în lumină, viața
când brațele la pieptu-ți m-au primit.

Câmp de maci

Am văzut
un câmp rănit,
de atâția maci în floare
de plângea, sângerând lanul
viselor, spre neuitare!

Visul ca o săgeată

Nimeni
nu-mi poate lua visele!
E prima descoperire
a arcașului din mine.
Și totuși,
o săgeată
nu-mi iese la socoteală!

Sinusodă

Ne aflam în pești
Și „cât ai zice pește,,
Norocul s-a dus pe fundul apei.
Totul a devenit atât de alunecos
Încât prefer să admir apa,
Vălurind trecutul.

Culpă

Nu există o formulă
s-adune viitor, trecut
și nici să-nvie
după crimă,
iubirea ce ai omorât!

Înălțimea Sa, visul

În căsuța mea de turtă dulce
te-am adus cu drag,
pe tine, vis,
să rămâi cu mine,
veșnic să te-acopăr cu flori de cais!
În căsuța mea de turtă dulce
încap o lume cu bune și rele.
Înălțimea ta,
mereu îmi aduce
toată strălucirea cuprinsă în stele!

Cuvinte de iubire

Cuvintele-mi sunt
nestemate răspândite
în universul iubirii.
Cu sârg le adun
în fiecare zi
să dau strălucire
colierului
cu care
împodobesc
omul ales de inimă.

Eu sunt fericirea mea

Eu sunt
o ființă-ntreagă,
jumătatea nimănui!
Viața mea
îmi este dragă,
nu dau seamă orișicui!
Soarele întreg
e-al meu,
mă-ncălzește-ntotdeauna
și cu raza-i jucăușă,
noaptea-mi luminează,
luna!
Cerul,
visul și pământul,
nu îmi fură din păreri,
nu-mi mai întoarce,
cuvântul,
jumătatea de mai ieri!
Îmi iubesc singurătatea,
încărcată de frumos
și ridic, din ea,
cetatea,
unui suflet maiestuos!

Tăcerile gândului

Gândule, taci!
Nu mă trimite,
să mângâi zarea ce-mi pierde cărarea!
Gândule taci!
Nu-mi sufla-n van,
vrerea-n ocean
ci lasă-mă râu, pe langă grâu!

Prima iubire

Când ai apărut, n-am reușit
să te păstrez. Te-ai topit
odată cu iarna...
Ce repede
se-nvârtește pământul
când iubești!

Vântule, iubitule!

Iubitule,
nu s-a-ntâmpat nimic!
Nimic nu s-a-ntâmpat sub stele!
Doar eu visam
un vis unic
Cu ochi frumoși de peruzele!
Iubitule,
nu s-a-ntâmpat nimic!
Mi-e timpul martor că demult
Doar eu mai plâng,
înăbușit
Un curcubeu într-un tumult!
Iubitule,
nu s-a-ntâmpat nimic,
Nimic nu s-a-ntâmpat cu noi!
Aceleași vise,
aceeași sori
Aceleași tălpi, rănite zori...

Dragoste de mai

Zâmbește
soarele în bob de rouă
și-un curcubeu
se leagănă voios.
Pe florile înmiresmate
se odihnește zborul cel duios.
Zâmbești și tu
și-n ochii-ți verzi ce oglindesc
natura zgomotoasă
poți chiar și liniștea
să-ți pierzi,
scăldându-te,
în viața lor voioasă.
E-o primăvară plină de mister
pe câmpuri,
în livezi și prin păduri.
Mă-mpodobesc
cu flori de măr.
Tu, verde drag, iar inima îmi furi!

Aripi în lumină

Te-am căutat prin gânduri,
singuratic
dar tu erai prea sus,
mereu urcând.
Te-am căutat și mi-au răspuns
lunatic,
îndepărtate aripi, fâlfâind.
Te-am căutat prin nopți
și aspre zile
dar tu erai prea sus,
mereu urcând.
Te-am căutat în visul tău,
copile
și te-am găsit, iubirea, legănând.
Te-am căutat
prin timpuri efemere
dar tu erai prea sus,
mereu urcând.
Te-am căutat în licărul de stele
și te-am găsit ființa-mi
luminând.

Reflecții doi

Moartea asta
mă condamnă,
la viață și nenoroc,
să reasc din nou
în toamnă,
primăverii făcând loc.
Ciclic ea mă amețește
cu cireșe și gutui.
Doar mirosul de tămâie
îi va pune pofta-n cui!
Moartea asta
mă consumă
ca pe-un vers rebel, temut
Viața-mi devine
postumă
dintr-un ordin de demult.

CUPRINS

Stropi de dragoste bălaie	5
Nu ai trăit.....	6
Crinul, floarea sufletului meu	7
Poetului la moartea sa	8
Grădinare, unde ești?	9
Inimă de diamant	9
Așteptarea.....	10
O casă pentru iubirea mea	11
Cenușăreasa.....	12
Zburător.....	13
Ascunde-mă!.....	14
Zădărnice.....	14
Autumnală	15
Nu mai știu.....	15
A fost odată un Om.....	16
Seara îngerilor	16
Poezie, dulce must	17
Dorință	17
Noapte de sânziene.....	18
Craiul nopții	18
Crăciunul	19
Un om onest	19
Dorințe magice	20
O iubire pulberată.....	21
Cererea de veșnicie	22
Nebunul.....	23
Zilele-poeme.....	24
Tablou de toamnă	25
Copacul	26
Poem de iarnă	27
Regina.....	28
Flori de gheață.....	29
Sunt.....	30
Ghiocelul vestitor	31
Reflecții	32
Portret cu orhidee	33
Vis de-o noapte	34

Credință	35
De m-ai fi iubit.....	35
Acrobație.....	36
Dorințe legitime.....	36
Buldozerul.....	37
Nu, nu ești singur!.....	38
Timpul-cioplitor	39
Amintiri din viitor.....	40
Mărturisire	41
Cum m-ai iubi?.....	42
Taină sfântă a iubirii	43
Doamne,	43
Neprevăzutul	44
Puterea trandafirului.....	45
Întâmplare simplă.....	46
Călătorul	47
Orbul	47
Bucuria fiecărei pâini	48
Roata timpului.....	48
Secvențe în alb și negru	49
Celebritate	49
Devenire	50
Lumini și umbre.....	50
Zbor	51
Joc de iarnă.....	51
Îngerul păzitor.....	52
Ospeție.....	52
Aud cum vine dragostea	53
Câmp de maci.....	53
Visul ca o săgeată	54
Sinusodă.....	54
Culpă	54
Înălțimea Sa, visul.....	55
Cuvinte de iubire.....	55
Eu sunt fericirea mea.....	56
Tăcerile gândului	57
Prima iubire.....	57
Vântule, iubitul!	58
Dragoste de mai.....	59
Aripi în lumină	60
Reflecții doi	61